एतेभ्योऽपि पिशाचेभ्यो निर्म्मुक्तः संप्रतं तथा । योऽसौ ममानुजः साक्षात् स च भक्त्या हरौ ।
कालेन चैव निर्म्मुक्तो विष्णोः सायुज्यमाप्नुयात् । इत्येवं चिन्तयित्वा स आन्त्रपाशं विभिद्य च ।
क्रमेण प्राणानुन्मुच्य विलोक्य च दिशस्तथा । शरीरं सुसमं कृत्वा प्राविशत् सुमुखेन ह ।

इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे भविष्यपर्व्वणि कैलासयात्रायां घण्टाकर्णस्य विष्णुसाक्षात्कारे द्विसप्तत्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २७२ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ पिशिताशो जगन्नाथं ददर्शाथ जगद्गुरुं । समाधौ च यथा दृष्टं भूमौ चापि तथा हरिं ।
अयं विष्णुरयं विष्णुरित्यूचे पिशिताशनः । समाधौ च यथा दृष्टः सोऽयमत्रापि दृश्यते । १४७२०
इत्युवाच पुनर्ब्रूते नृत्यन्निव हसन्निव ।

अयं स चक्री शरशार्ङ्गधन्वा गदी रथी सध्वजतूणपाणिः । सहस्रमूर्द्धा सकलामरेशो जगत्प्रसूतिर्ज्जगतां निवासः ।
विष्णुर्ज्जिष्णुर्जगन्नाथः पुराणः पुरुषोत्तमः । विश्वेशो विश्वकर्त्ता च सोऽयमेव सनातनः ।

अस्यैव देवस्य हरेः स्तनान्तरे विराजते कास्तुभरत्नदीपः । यस्य प्रसादाज्जगदेतदादौ विराजते चन्द्रमसेव रात्रिः ।
योऽसौ पृथ्वीं दधाराशु दंष्ट्रया जलसञ्चयात् । सोऽयमेव हरिः साक्षाद्वाराहं वपुरास्थितः । १४७२५
बद्ध्वा तदा दानवमुग्रपौरुषं ददौ च शक्राय ततोऽनु राज्यं । बलिं बलादेव हरिः स वामनस्तुतश्च भक्त्या मुनिभिः पुरातनैः ।
दंष्ट्राकरालः सुमहान् हत्वा यो दानवान् रणे । निःशोकमखिलं लोकं चकारासौ जनार्द्दनः ।
आदौ दधारैकभुजेन मन्दरं निर्ज्जित्य सर्व्वानसुरान्महार्णवे । ददौ च शक्राय सुधामयं महान् स एष साक्षादिह मामवस्थितः ।
यः शेते जलधौ नागे देव्या लक्ष्म्या सुखावहे । हत्वा तौ दानवौ घोरौ मधुकैटभसंज्ञितौ ।
यमाहुराद्यं विपुलं जगत्पतिं सर्व्वस्य धातारमजं जनित्रं । अणोरणीयांसमतिप्रमाणं स्थूलात् स्थविष्ठं हरिमेव विष्णुं । १४७३०
यत्र स्थितमिदं सर्व्वं प्राप्ते लोकस्य नाशने । आदौ यस्मात् समुत्पन्नं सोऽयं विष्णुरितः स्थितः ।
यस्येच्छया सर्व्वमिदं प्रवर्त्तते निवर्त्तते चापि जनार्द्दनस्य । अयं स विष्णुः पुरुषोत्तमः शिवः प्रवर्त्तते मामिह यदावेश्वरः ।
भृगोर्वंशे समुत्पन्नो जामदग्न्य इति श्रुतः । शिष्यत्वं समवाप्यैव मृगव्याधस्य यः स्थितः ।
जघान वीर्य्याद्बलिनं महारणे कुठारशस्त्रेण गिरीशशिष्यः । सहस्रबाहुं कृतवीर्य्यसम्भवं हयैश्च नागैश्च रथैश्च निर्गतं ।
कुरुक्षेत्रं समासाद्य यश्चकार पितृक्रियां । निःक्षत्रियमिमं लोकं कृतवानेकविंशतिं । १४७३५
रघोरथ कुले जातो रामो नाम जनार्द्दनः । सीतया च श्रिया युक्तो लक्ष्मणानुचरः कृती ।
कृत्वा च सेतुं जलधौ जनार्द्दनो हत्वा च रक्षःपतिमाशुगैः शरैः । दत्त्वा च राज्यं स विभीषणाय दाशाश्वमेधैरयजच्च योऽसौ ।
वसुदेवकुले जातो वासुदेवेति शब्दितः । गोकुले क्रीडते योऽसौ सङ्कर्षणसहायवान् ।
उत्तानशायी शिशुरूपधारी पीत्वा स्तनं पूतनिकाप्रदत्तं । व्यसुं चकारशु जनार्द्दनस्तदा दनोः सुतां तामवसत् सुखं हरिः ।
पयःपानं तथा कुर्व्वन् भक्षयन्दधिपिण्डकं । दाम्ना बद्धोदरो विष्णुर्म्मात्रा रूषितया दृढं । १४७४०
ततश्च दाम्ना सुदृढेन बद्धो जघान योऽसौ यमलार्ज्जुनौ च । क्रीडन् हरिर्गोकुलवासवासो गोपीभिराज्ञाय मुखं स्तनञ्च ।